

Εμφανίσεις:

Για τους Αιτητές: ██████████

Για τον Καθ' ου η αίτηση 3: κ. Βιολάρης

ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

Το ιστορικό της υπόθεσης και η κυρίως αίτηση

Στις 7.4.2017 το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας εξέδωσε απόφαση στην με τον πιο πάνω αριθμό και τίτλο αγωγή υπέρ των Εναγόντων (Αιτητών στην παρούσα διαδικασία) και εναντίον των Εναγομένων (Καθ' ων η αίτηση 1 στην παρούσα διαδικασία) για το ποσό των €7.537,00 πλέον Φ.Π.Α. πλέον τόκους και έξοδα όπως υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή και εγκριθούν από το Δικαστήριο (στο εξής η «Απόφαση»). Περαιτέρω, με την Απόφαση απορρίφθηκε η ανταπαίτηση των Εναγομένων.

Στις 27.6.2018 οι Αιτητές καταχώρησαν αίτηση (στο εξής η «κυρίως αίτηση») δυνάμει των άρθρων 2-5 του περί Δολίων Μεταβιβάσεων (Ακύρωση) Νόμου, Κεφ. 62, με την οποία ζητείται μεταξύ άλλων η έκδοση διατάγματος ακύρωσης της υπό των Καθ' ων η αίτηση 1 πώλησης και/ή μεταβίβασης και/ή αποξένωσης και/ή εκχώρησης της περιουσίας τους κατά ή περί την 9.10.2017, ήτοι του κτήματος με αρ. εγγραφής 6/708, Φ/Σχ.21/61W2, Τμήμα 6, Τεμάχιο 477, Χρυσελεύσα, Δήμος Λευκωσίας, Λευκωσία, είδος κτήματος: Οικοπεδο, μερίδιο το ΟΛΟ (στο εξής το «Οικόπεδο»), σε τρίτα πρόσωπα, ήτοι στους Καθ' ων η αίτηση 2 και/ή 3 και/ή 4, ως γενόμενης προς το σκοπό καταβολής και/ή παρεμπόδισης και/ή καθυστέρησης των Αιτητών στην εκτέλεση της Απόφασης, και επανεγγραφής του Οικοπέδου επ' ονόματι των Καθ' ων η αίτηση 1.

Η παρούσα αίτηση και το εκδοθέν προσωρινό διάταγμα

Στις 29.6.2018 οι Αιτητές καταχώρησαν μονομερή αίτηση με την οποία ζητούσαν την έκδοση προσωρινού διατάγματος με το οποίο οι Καθ' ων η αίτηση 2, 3 και 4 να εμποδίζονται από το να πωλήσουν, δωρίσουν, υποθηκεύσουν, εκποιήσουν ή καθ' οιονδήποτε άλλο τρόπο αποξενώσουν και/ή δεσμεύσουν και/ή επιβαρύνουν τα αποξενωθέντα μερίδια του Οικοπέδου μέχρι την ακρόαση της κυρίως αίτησης και/ή μέχρι νεότερων οδηγιών του Δικαστηρίου.

Η αίτηση στηρίζεται στο άρθρο 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου Ν. 14/60, στα άρθρα 4, 5, 9, 82-90, 91(A)-(Δ) και 92 του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου Κεφ. 6, στα άρθρα 2-5 του περί Δολίων Μεταβιβάσεων (Ακύρωση) Νόμου Κεφ. 62, στους Θεσμούς Πολιτικής Δικονομίας Δ. 48 ΘΘ. 1-4, Δ. 57 και Δ. 64, και στις συμφυείς εξουσίες του Δικαστηρίου.

Στην ένορκη δήλωση του κ Γιώργου Γιαννακού (στο εξής η «Αρχική Ένορκη Δήλωση»), ενός εκ των διευθυντών των Αιτητών, η οποία υποστηρίζει την αίτηση, γίνεται αναφορά στην έκδοση της Απόφασης, όπως επίσης στην μη εκτέλεση του εντάλματος κινητής περιουσίας το οποίο καταχωρήθηκε εναντίον των Καθ' ων η αίτηση 1 (η ειδοποίηση του δικαστικού επιδότη ημερομηνίας 18.4.2018 επισυνάπτεται ως Τεκμήριο 2). Ακολούθως, αναφέρεται ότι στις 31.5.2018 οι Αιτητές αποτάθηκαν στο Επαρχιακό Κτηματολογικό Γραφείο Λευκωσίας με σκοπό τη λήψη μέτρων εκτέλεσης της Απόφασης εφόσον οι Καθ' ων η αίτηση 1 ουδέν ποσό κατέβαλαν έναντι του εξ' αποφάσεως χρέους και των εξόδων, οπότε και διαπιστώθηκε ότι στις 9.10.2017 οι Καθ' ων η αίτηση 1 προέβηκαν σε πώληση και/ή μεταβίβαση και/ή αποξένωση και/ή εκχώρηση του Οικοπέδου, σε τρίτα πρόσωπα, ήτοι στους Καθ' ων η αίτηση 2, 3 και 4, δόλια και με σκοπό την καταδολίευση (αντίγραφα των πιστοποιητικών έρευνας του Επαρχιακού Κτηματολογικού Γραφείου Λευκωσίας ημερομηνίας 31.5.2018 (αναφορικά με τις αποξενώσεις) και 28.6.2018 (ως προς την μη ύπαρξη άλλης περιουσίας)

επισυνάπτονται ως Τεκμήρια 3 και 4 αντίστοιχα). Σύμφωνα με το Πιστοποιητικό Έρευνας Ακίνητης Ιδιοκτησίας (Τεκμήριο 3) στις 9.10.2017 οι Αιτητές προέβηκαν στις ακόλουθες μεταβιβάσεις δυνάμει δήλωσης μεταβίβασης (πώλησης):

- Μερίδιο 313/500 επί του Οικοπέδου στους Καθ' ων η αίτηση 2.
- Μερίδιο 539/2500 επί του Οικοπέδου στον Καθ' ου η αίτηση 3.
- Μερίδιο 99/625 επί του Οικοπέδου στον Καθ' ου η αίτηση 4.

Το Οικόπεδο ήταν εγγεγραμμένο επ' ονόματι των Καθ' ων η αίτηση 1 από το 2008 και αποτελούσε την μοναδική ακίνητη περιουσία τους. Επομένως, η προσφάτως γεγόμενη μεταβίβαση είναι εικονική και δόλια και έγινε από τους Καθ' ων η αίτηση 1 με σκοπό την καταδολίευση και/ή παρεμπόδιση και/ή καθυστέρηση εκτέλεσης της Απόφασης και αποφυγής καταβολής του εξ αποφάσεως χρέους. Ως δε αναφέρεται, ο Καθ' ου η αίτηση 3 είναι ο διευθυντής των Καθ' ων η αίτηση 1, γεγονός που καταδεικνύει την κακόπιστη και δόλια μεταβίβαση και επιβεβαιώνει την πρόθεση καταδολίευσης. Προσθέτει ο κ Γιαννακού, ότι οι Καθ' ων η αίτηση 1 προέβηκαν στην πιο πάνω μεταβίβαση χωρίς να λάβουν οποιοδήποτε χρηματικό ποσό ή άλλο αντάλλαγμα.

Επιλαμβανόμενο της αίτησης ημερομηνίας 29.6.2018 το Δικαστήριο έκρινε ότι δικαιολογείται η έκδοση του αιτούμενου διατάγματος μονομερώς μόνο σε σχέση με τον Καθ' ου η αίτηση 3 εναντίον του οποίου και εκδόθηκε το σχετικό διάταγμα στις 5.7.2018 (στο εξής το «Προσωρινό Διάταγμα»). Αναφορικά με τους Καθ' ων η αίτηση 2 και 4 δόθηκαν οδηγίες για επίδοση της αίτησης, πλήν, όμως, η αίτηση αποσύρθηκε εναντίον τους στις 12.7.2018. Έτσι, η αίτηση ημερομηνίας 29.6.2018 και το Προσωρινό Διάταγμα αφορούν μόνο στον Καθ' ου η αίτηση 3.

Η Ένσταση του Καθ' ου η αίτηση 3

Μετά την επίδοση του Προσωρινού Διατάγματος στον Καθ' ου η αίτηση 3 αυτός καταχώρησε ένσταση στην οριστικοποίησή του προβάλλοντας τους ακόλουθους λόγους:

Πρώτον, δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις που θέτει ο Νόμος και/ή η νομολογία για την έκδοση του Προσωρινού Διατάγματος αφού από την ένορκη δήλωση που υποστηρίζει την αίτηση δεν προκύπτει σοβαρό ζήτημα προς εκδίκαση ούτε πιθανότητα οι Αιτητές να δικαιούνται σε θεραπεία. Και τούτο γιατί το μερίδιο 539/2500 το οποίο μεταβιβάστηκε στον Καθ' ου η αίτηση 3 αφορά διαμέρισμα που αποτελεί προϊόν πώλησης ημερομηνίας 15.5.2010, ήτοι προγενέστερης της με τον πιο πάνω αριθμό και τίτλο αγωγής και/ή προτού οι Αιτητές αποδείξουν το δικαίωμα τους να κατατάσσονται ως πιστωτές σύμφωνα με τις πρόνοιες του Κεφ. 62. Η δε πώληση του διαμερίσματος έγινε δυνάμει πωλητηρίου εγγράφου το οποίο καταχωρήθηκε δεόντως στο Επαρχιακό Κτηματολογικό Γραφείο Λευκωσίας και εξοφλήθηκε πλήρως από τον Καθ' ου η αίτηση 3.

Δεύτερον, οι Αιτητές έχουν αποκρύψει τα πραγματικά γεγονότα και/ή το πλήρες φάσμα αυτών και δεν προσήλθαν στο Δικαστήριο με καθαρά χέρια αφού ισχυρίστηκαν ότι η μεταβίβαση του διαμερίσματος έγινε χωρίς οι Καθ' ου η αίτηση 1 να λάβουν οποιοδήποτε χρηματικό ποσό ή άλλο αντάλλαγμα παραπλανώντας το Δικαστήριο. Περαιτέρω, ενώ οι Αιτητές προχώρησαν σε εκτεταμένες έρευνες στο Επαρχιακό Κτηματολογικό Γραφείο Λευκωσίας, εντούτοις παρέλειψαν να παρουσιάσουν μαρτυρία αναφορικά με την ύπαρξη προγενέστερης υποθήκης επί του Οικοπέδου ή οποιοδήποτε στοιχείο ή μαρτυρία σε σχέση με την κατάθεση του πωλητηρίου εγγράφου ημερομηνίας 15.5.2010 στο Επαρχιακό Κτηματολόγιο Λευκωσίας, στοιχεία τα οποία, εάν αποκαλύπτονταν, θα επηρέαζαν την απόφαση του Δικαστηρίου να εκδώσει το Προσωρινό Διάταγμα μονομερώς.

Τρίτον, οι Αιτητές δεν έχουν αποδείξει ότι σε περίπτωση μη έκδοσης ή οριστικοποίησης θα είναι δύσκολο ή αδύνατον να απονεμηθεί πλήρης δικαιοσύνη σε μεταγενέστερο στάδιο.

Τέταρτον, η αίτηση είναι καταχρηστική και σε γενικότερο πλαίσιο δεν είναι δίκαιο και πρόσφορο να οριστικοποιηθεί το Προσωρινό Διάταγμα.

Η ένσταση του Καθ' ου η αίτηση 3 υποστηρίζεται από ένορκη δήλωση του πεθερού του κ Σάββα Κωνσταντινίδη καθότι, ως σημειώνεται, από το 2016 ο Καθ' ου η αίτηση 3 διαμένει μόνιμα με την σύζυγο και τα παιδιά τους στα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα όπου και εργάζεται. Όπως αναφέρεται, οι Καθ' ων η αίτηση 1 ανήγειραν επί του Οικοπέδου διώροφη πολυκατοικία αποτελούμενη από έξι διαμερίσματα. Εξ' αυτών των διαμερισμάτων ο Καθ' ου η αίτηση 3 αγόρασε από τους Καθ' ων η αίτηση 1 το διαμέρισμα με αρ. 201 (στο εξής «το Διαμέρισμα») δυνάμει πωλητηρίου εγγράφου ημερομηνίας 15.5.2010 (στο εξής το «Πωλητήριο Έγγραφο»), το οποίο και κατατέθηκε στο Επαρχιακό Κτηματολογικό Γραφείο Λευκωσίας και έλαβε αριθμό ΠΩΕ1019/2010 (αντίγραφο του Πωλητηρίου Εγγράφου επισυνάπτεται ως Τεκμήριο 3 και αντίγραφο της απόδειξης ημερομηνίας 27.5.2010 σχετικά με την κατάθεση του Πωλητηρίου Εγγράφου επισυνάπτεται ως Τεκμήριο 4). Το τίμημα πώλησης του Διαμερίσματος καθορίστηκε σε €300,000 και μέρος αυτού εξασφαλίστηκε μέσω δανειοδότησης του Καθ' ου η αίτηση 3 από την πρώην Λαϊκή Τράπεζα – νυν Τράπεζα Κύπρου (Καθ' ων η αίτηση 2) για το ποσό των €260,000 (η σχετική συμφωνία δανείου επισυνάπτεται ως Τεκμήριο 5). Το τίμημα πώλησης εξοφλήθηκε πλήρως τον Ιούλιο του 2010 (σχετικές αποδείξεις πληρωμής επισυνάπτονται ως Τεκμήριο 6), ενώ σύμφωνα με τις πρόνοιες του Πωλητηρίου Εγγράφου, η μεταβίβαση του Διαμερίσματος επ' ονόματι του Καθ' ου η αίτησή 3 έπρεπε να λάβει χώρα με την εξόφληση του τιμήματος πώλησης. Μετά την έκδοση ξεχωριστού τίτλου του Διαμερίσματος διενεργήθηκε η μεταβίβασή του επ' ονόματι του Καθ' ου η αίτηση 3 η οποία υπό τις περιστάσεις είναι καθόλα νόμιμη. Ο Καθ' ου η αίτηση 3 δεν

υπέπεσε σε οποιαδήποτε δόλια συμπεριφορά έχοντας υπόψη μεταξύ άλλων ότι με βάση την Έκθεση Εκτίμησης που ετοιμάστηκε από Ιδιώτη Εκτιμητή (Τεκμήριο 10), η αξία του Διαμερίσματος είναι €170,000, ενώ το υπόλοιπο του δανείου που εξασφαλίστηκε για την αγορά του ανέρχεται σήμερα σε €200,000 και πρόκειται για εξυπηρετούμενο δάνειο.

Η ανέγερση της πολυκατοικίας έγινε μετά από δανειοδότηση των Καθ' ων η αίτηση 1 από τους Καθ' ων η αίτηση 2 και την ταυτόχρονη υποθήκευση του Οικοπέδου με την υποθήκη Y9421/2008. Η συμφωνία αυτή τερματίστηκε λόγω της αδυναμίας των Καθ' ων η αίτηση 1 να ανταποκριθούν στις υποχρεώσεις τους με αποτέλεσμα ο λογαριασμός τους να καταστεί επισφαλής. Παρόλα αυτά, μετά από διαπραγματεύσεις οι Καθ' ων η αίτηση 1 προχώρησαν σε αναδιάρθρωση των δανείων τους και σε πλήρη διακανονισμό αυτών.

Οι Καθ' ων η αίτηση 1 είχαν συσταθεί για σκοπούς τέλεσης των επιχειρηματικών δραστηριοτήτων του πατέρα του Καθ' ου η αίτηση 3, κ Ανδρέα Μενελάου, ενώ ο Καθ' ου η αίτηση 3, αν και αξιωματούχος της εταιρείας, ουδεμία εμπλοκή είχε στη λειτουργία της. Ο Καθ' ου η αίτηση 3 εργαζόταν κατά καιρούς ως ελεγκτής σε διάφορες εταιρείες, ενώ σήμερα εργάζεται στην εταιρεία Middle East Tubular Services Ltd.

Η συμπληρωματική ένορκη δήλωση που καταχωρήθηκε από τους Αιτητές

Με απόφαση του Δικαστηρίου ημερομηνίας 23.11.2018 δόθηκε άδεια προκειμένου οι Αιτητές να καταχωρήσουν συμπληρωματική ένορκη δήλωση, όπως και έπραξαν στις 27.11.2018.

Στην συμπληρωματική ένορκη δήλωσή του ο κ Γιώργος Γιαννακού (στο εξής η «Συμπληρωματική Ένορκη Δήλωση») αναφέρει ότι ο ισχυρισμός του Καθ' ου η αίτηση 3 περί μη εμπλοκής του στη λειτουργία των Καθ' ων η αίτηση 1 είναι

αναληθής αφού σύμφωνα με πρόσφατη ηλεκτρονική έρευνα που διενεργήθηκε στην ιστοσελίδα του Εφόρου Εταιρειών (βλέπε Τεκμήριο 1 στη Συμπληρωματική Ένορκη Δήλωση), ο Καθ' ου η αίτηση 3 ήταν και είναι ο μοναδικός διευθυντής και μέτοχος των Καθ' ων η αίτηση 1 από την ίδρυση της εταιρείας μέχρι σήμερα. Ο δε πατέρας του Καθ' ου η αίτηση 3 διετέλεσε μόνο ως γραμματέας από 14.3.2007 μέχρι 28.9.2014. Επιπρόσθετα, σύμφωνα με τον κ Γιαννακού, ο Καθ' ου η αίτηση 3 συμμετείχε ενεργά στην δικαστική διαδικασία της παρούσας αγωγής προβαίνοντας στα πλαίσια αυτά σε ένορκη δήλωση αποκάλυψης εγγράφων (Τεκμήριο 2 στη Συμπληρωματική Ένορκη Δήλωση).

Προβάλλεται, περαιτέρω, ότι οι ισχυρισμοί του κ Κωνσταντινίδη στην παράγραφο 10 της ένορκης δήλωσής του περί αγοράς του Διαμερίσματος από τον Καθ' ου η αίτηση 3 δυνάμει πωλητηρίου εγγράφου για το ποσό των €300,000 και δη προτού προκύψει το επίδικο χρέος είναι ψευδείς αφού σύμφωνα με το πλήρες κείμενο της Απόφασης (βλέπε Τεκμήριο 3), οι Καθ' ων η αίτηση 1 σταμάτησαν να πληρώνουν τους Ενάγοντες περί το έτος 2009. Ως εκ τούτου, τόσο κατά τον χρόνο της μεταβίβασης όσο και κατά τον χρόνο συνομολόγησης του κατ' ισχυρισμό Πωλητηρίου Εγγράφου το χρέος των Καθ' ων η αίτηση 1 ήταν ήδη υπαρκτό.

Ο κ Γιαννακού προσθέτει ότι από τα έγγραφα που τέθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου, διαφαίνεται ότι ενώ στο Πωλητήριο Έγγραφο (Τεκμήριο 3 στην ένορκη δήλωση του κ Κωνσταντινίδη που συνοδεύει την ένσταση) ο Καθ' ου η αίτηση 3 παρουσιάζεται ως δήθεν αγοραστής, στη σύμβαση πώλησης που υπογράφηκε μεταξύ των Καθ' ων η αίτηση 1 και του Καθ' ου η αίτηση 4 στις 30.3.2007 παρουσιάζεται να υπογράψει εκ μέρους των Καθ' ων η αίτηση 1 ως πωλητών. Προκύπτει, λοιπόν, κατά την εισήγηση του ενόρκως δηλούντα, ότι το Πωλητήριο Έγγραφο είναι εικονικό και έγινε με δόλιο τρόπο και ο Καθ' ου η αίτηση 3 χρησιμοποίησε την υπογραφή του πατέρα του κ Ανδρέα Μενελάου στη σημείο του πωλητή για ευνόητους λόγους.

Η ακροαματική διαδικασία

Κατά την ακροαματική διαδικασία, ουδείς εκ των ενόρκως δηλούντων αντεξετάστηκε και οι συνήγοροι των δύο πλευρών περιορίστηκαν σε γραπτές αγορεύσεις προς υποστήριξη των θέσεων τους. Τα όσα αμφοτεροί συνήγοροι υποστήριξαν στα πλαίσια των αγορεύσεων τους είναι καταγεγραμμένα και δεν χρειάζεται να επαναληφθούν. Αναφορά θα γίνει πιο κάτω εκεί όπου κρίνεται αναγκαίο.

Νομική πτυχή

Η γενική εξουσία του Δικαστηρίου για έκδοση συντηρητικών ενδιάμεσων διαταγμάτων παρέχεται από το άρθρο 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου Ν. 14/60, επί του οποίου και στηρίζεται η παρούσα αίτηση. Σύμφωνα με αυτό, η έκδοση ενδιάμεσου διατάγματος εναπόκειται στη διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου, νοουμένου ότι πληρούνται σωρευτικά οι ακόλουθες προϋποθέσεις:

- (α) η ύπαρξη σοβαρού ζητήματος προς εκδίκαση,
- (β) η ύπαρξη πιθανότητας να δικαιούται ο αιτών διάδικος σε θεραπεία ή ότι έχει ορατή πιθανότητα επιτυχίας, και
- (γ) ότι θα είναι δύσκολο ή αδύνατο να απονεμηθεί πλήρης δικαιοσύνη σε μεταγενέστερο στάδιο εκτός εάν εκδοθεί το αιτούμενο διάταγμα.

Οι πρόνοιες του άρθρου 32 του Ν. 14/60 και οι προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούνται για την έκδοση ενός τέτοιου διατάγματος έχουν ερμηνευθεί και επεξηγηθεί σε σωρεία αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου (βλέπε **Odysseos v. Pieris Estates** (1982) 1 A.A.Δ. 557, **Acropol Shipping Co Ltd v. Rossis** (1976) 1 A.A.Δ. 38, **Jonitexo Ltd v. Adidas** (1984) 1 A.A.Δ. 263, **National Bank of Greece v. Motovia** (1987) 1 A.A.Δ. 303, **KOT v. Θεωρή** (1989) 1 A.A.Δ. 255,

Ιπποδρομιακή Αρχή Κύπρου v. Χ'Βασίλη (1989) 1 Α.Α.Δ. 152 και **Cyprus Sulphur & Copper Co Ltd & άλλων v. Παραρλάμα Λτδ** (1990) 1 Α.Α.Δ. 1051)

Η πρώτη προϋπόθεση ως προς την ύπαρξη σοβαρού ζητήματος προς εκδίκαση έχει επεξηγηθεί ότι ικανοποιείται με την κατάδειξη συζητήσιμης υπόθεσης, με αναφορά πάντοτε στα καταχωρημένα δικόγραφα.

Το δεύτερο κριτήριο, το οποίο είναι σε κάποια έκταση αλληλένδετο με το πρώτο, ικανοποιείται εάν καταδεχθεί ότι ο αιτητής έχει πιθανότητα επιτυχίας, η οποία έχει επεξηγηθεί ως κάτι περισσότερο από απλή πιθανότητα αλλά και κάτι πολύ λιγότερο από το ισοζύγιο των πιθανοτήτων που είναι το μέτρο απόδειξης σε αστικές υποθέσεις. Η διακρίβωση αυτή γίνεται με βάση την προσαχθείσα μαρτυρία η οποία πρέπει να αναφέρεται με ακρίβεια σε γεγονότα τα οποία καταδεικνύουν την ύπαρξη τέτοιας πιθανότητας.

Αναφορικά με την τρίτη προϋπόθεση, η έννοια του δύσκολου ή αδύνατου της πλήρους απονομής δικαιοσύνης σε μεταγενέστερο στάδιο κρίνεται συνήθως σε συνάρτηση με το κατά πόσον η επιδίκαση αποζημιώσεων στον αιτητή στο τελικό στάδιο της εκδίκασης της ουσίας της αγωγής είναι αρκετή για την κατοχύρωση των δικαιωμάτων του. Εάν η απάντηση είναι θετική τότε, κατά βάση, η έκδοση ή συνέχιση προσωρινού διατάγματος δεν κρίνεται απαραίτητη (βλέπε **Κυπριακός Οργανισμός Τουρισμού v Αλκιβιάδη Θεωρή** (1989) 1 Α.Α.Δ. 255). Όμως, οι έννοιες του δύσκολου ή αδύνατου απονομής πλήρους δικαιοσύνης δεν περιορίζονται στη δυνατότητα χρηματικής αποζημίωσης αλλά ανάλογα με τις συγκεκριμένες παραμέτρους της κάθε περίπτωσης, περιλαμβάνουν και διάφορα άλλα μεταβλητά κριτήρια και παράγοντες που το Δικαστήριο πρέπει να έχει κατά νου (βλέπε μεταξύ άλλων **Cambridge Nutrition Ltd v British Broadcasting Corp.** (1990) 3 All E.R. 523 και **Zena Company Ltd v Demenian Catering Ltd**, Πολιτική Έφεση αρ. 304/2008, απόφαση ημερομηνίας 21.10.2011).

Το θέμα όμως δεν τελειώνει εδώ. Όπως υποδεικνύεται στην **Odysseos** (πιο πάνω), ακόμα και εάν πληρούνται οι πιο πάνω προϋποθέσεις, το ζήτημα παραμένει στη διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου το οποίο θα πρέπει να σταθμίσει όλους τους παράγοντες που τέθηκαν ενώπιόν του και να εξετάσει το ισοζύγιο της ευχέρειας μεταξύ των διαδικών (σχετικές επί του θέματος είναι οι αποφάσεις **Ιπποδρομιακή Αρχή Κύπρου v. Πασχάλη Χ"Βασίλη** (πιο πάνω), **Παλιομυλίτου v. Παναγιώτου κ.α.** (2003) 1 Α.Α.Δ. 407, **K. Christodoulides Land and Building Developments Ltd v. Φιλόκυπρου Γεώργιου Ματθαίου** (2005) 1 Α.Α.Δ. 310 και **Parico Aluminium Designs Ltd. v. Muskita Aluminium Co Ltd κ.α.** (2002) 1 Α.Α.Δ. 2015).

Όπως αναφέρεται και πιο πάνω, η αίτηση βασίζεται, όχι μόνο επί του άρθρου 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου Ν. 14/60, αλλά και στις πρόνοιες των άρθρων 4 και 5 του περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 6. Τα άρθρα αυτά αναφέρονται σε εξειδικευμένες περιπτώσεις αλλά δεν επηρεάζουν τις πρόνοιες του άρθρου 32 του Ν. 14/60, το οποίο προσδιορίζει το γενικό πλαίσιο της δικαιοδοσίας των Δικαστηρίων στην έκδοση παρεμπιπτόντων διαταγμάτων (βλ. **ABP Holdings Ltd κ.α. v. Κιταλίδη κ.α. (αρ.2)** (1994) 1 Α.Α.Δ. 694 και **Γρηγορίου κ.α. v. Χριστόφορου κ.ά.** (πιο πάνω)).

Ο συσχετισμός των προϋποθέσεων που καθορίζονται στα δυο πιο πάνω νομοθετήματα, ήτοι στα άρθρα 4 και 5 του Κεφ. 6 και στο άρθρο 32 του Ν. 14/60, αποτέλεσε αντικείμενο εξέτασης και ανάλυσης σε αρκετές αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου (βλ. **Lakatamitis v. Theodorou** (1983) 1 Α.Α.Δ. 520 και **Ευρυπίδης Φ. Ζεμενίδης v. Άννας Ζεμενίδη** (1992) 1 Α.Α.Δ. 54). Μέσα από τη σχετική νομολογία μπορεί να εξαχθεί αβίαστα το συμπέρασμα ότι όταν το Δικαστήριο εκδίδει διάταγμα βάσει του άρθρου 32 του Νόμου 14/60, το οποίο θα μπορούσε να εκδοθεί και δυνάμει των άρθρων 4 ή 5 του Κεφ. 6, θα πρέπει να λάβει υπόψη και τα ειδικά κριτήρια που εκτίθενται στα πιο πάνω άρθρα του Κεφ. 6.

Εξετάζοντας τις προϋποθέσεις των πιο πάνω άρθρων και ασκώντας την διακριτική του ευχέρεια το Δικαστήριο δεν αποφασίζει επί της αξίωσης του αιτητή και επιμελώς θα πρέπει να αποφεύγει την κρίση της ουσίας της αγωγής. Κατά το στάδιο αυτό το Δικαστήριο πρέπει να αποφεύγει να καταλήξει σε συμπεράσματα αναφορικά με την πλήρη εξέταση του πραγματικού και νομικού καθεστώτος της υπόθεσης (βλέπε **Άκης Γρηγορίου κ.ά. v. Χριστίνας Χριστόφορου κ.α.** (1995) 1 Α.Α.Δ. 248). Το πιο πάνω εγχείρημα γίνεται μόνο για να διαπιστωθεί εάν υπάρχει το αναγκαίο υλικό για τη διαπίστωση ύπαρξης των προϋποθέσεων που τάσσει το άρθρο 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου Ν. 14/60 και τα άρθρα 4 και/ή 5 του Κεφ. 6 (βλέπε **C.T. Tobacco Ltd v. Εκδόσεις Αρκίτινος κ.α.** (2003) 1 Α.Α.Δ. 853). Όπως, μάλιστα, υποδείχθηκε στην υπόθεση **T.A. Micrologic Consultants Ltd v. Microsoft Corporation** (2002) 1 Α.Α.Δ. 1802, σε ενδιάμεση διαδικασία για έκδοση προσωρινού διατάγματος εκείνο που χρειάζεται δεν είναι απόδειξη του ουσιαστικού δικαιώματος αλλά σοβαρές ενδείξεις περί της πιθανότητας ύπαρξης του. Τα δικαιώματα των διαδίκων θα αποφασιστούν μετά την ολοκλήρωση της μαρτυρίας από το μόνο αρμόδιο σώμα που δεν είναι άλλο από το Δικαστήριο το οποίο θα εκδικάσει την ουσία της υπόθεσης.

Αξιολόγηση των εκατέρωθεν θέσεων

Προτού προχωρήσω στην ουσία της αίτησης, κρίνω ορθό να εξετάσω τη θέση του Καθ' ου η αίτηση 3 περί απόκρυψης των πραγματικών γεγονότων και/ή του πλήρους φάσματος αυτών από την πλευρά των Αιτητών με τρόπο ώστε, σύμφωνα με την εισήγηση του συνηγόρου του, το Προσωρινό Διάταγμα να πρέπει να ακυρωθεί.

Είναι νομολογιακά θεμελιωμένο ότι όπου ο αιτητής επιδιώκει την έκδοση προσωρινού διατάγματος στα πλαίσια μονομερούς αίτησης, υπέχει υποχρέωση αποκάλυψης στο Δικαστήριο όλων των ουσιωδών στοιχείων και γεγονότων τα οποία θα μπορούσαν να ασκήσουν επιρροή στη δικαστική κρίση. Ο αιτητής υποχρεούται

να φέρει σε γνώση του Δικαστηρίου οποιαδήποτε γεγονότα γνωρίζει σε σχέση με την υπόθεση, αλλά και εκείνα που θα μπορούσε με εύλογη επιμέλεια να ανακαλύψει, τα οποία ενδεχομένως να είναι ευνοϊκά για τον απόντα διάδικο και θα μπορούσαν να επηρεάσουν την κρίση του Δικαστηρίου. Το καθήκον για πλήρη αποκάλυψη συναρτάται άμεσα με την καλή πίστη η οποία πρέπει να επιδεικνύεται οποτεδήποτε επιδιώκεται θεραπεία στην απουσία του αντιδίκου.

Η διάσταση της υποχρέωσης αυτής διατυπώθηκε στην υπόθεση **Demstar Limited v. Zim Israel Navigation Co. Ltd** (1996) 1 A.A.Δ. 597 ως εξής:

*«Είναι θεμελιωμένο ότι διάδικος ο οποίος επιδιώκει με μονομερή αίτηση τη χορήγηση θεραπείας, πρέπει να προβεί σε πλήρη αποκάλυψη των γεγονότων τα οποία επενεργούν στην άσκηση των εξουσιών του Δικαστηρίου για την παροχή θεραπείας. Η αρχή αυτή συναρτάται με την καλή πίστη η οποία πρέπει να επιδεικνύεται οποτεδήποτε επιδιώκεται η θεραπεία στην απουσία του αντιδίκου. Το στοιχείο της εξαπάτησης δεν αποτελεί προϋπόθεση για ακύρωση του διατάγματος. (Βλέπε *The Andria* (1984) 1 All E.R. 1126 (C.A.). *The Hagen* (1908) P.189. *Boyce v. Gill* (1981) 64 L.T. 824. *Brink's Mat Ltd Elcombe* (1988) 1 W.L.R. 1350 (C.A.). Γρηγορίου Ακης άλλως Γρηγόρης Ν. και Άλλοι υ. Χριστοφόρου και Άλλων (1995) 1 A.A.Δ. 248. Η θέση αυτή κρίνεται σωστή. Ό,τι ανατρέπει τη βάση του διατάγματος είναι η μη αποκάλυψη γεγονότων εξ αντικειμένου ουσιώδους σημασίας για την άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου. Στην απουσία τους, η απόφαση του Δικαστηρίου καθίσταται ακροσφαλής».*

Σχετική είναι επίσης η πρόσφατη απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου ημερομηνίας 4.4.2017 στην Πολιτική Έφεση αρ. 206/2011, **Delincyp Company Ltd v. Zronek Wolfgang κ.ά.**

Παράλειψη παρουσίασης ουσιαστικών γεγονότων στα πλαίσια μονομερούς αίτησης θεωρείται ως είδος εξαπάτησης του Δικαστηρίου, το οποίο ακυρώνει τη διαταγή

που έδωσε χωρίς να εξετάσει την ουσία της υπόθεσης¹. Τα γεγονότα πρέπει να είναι ουσιώδη για την απόφαση του Δικαστηρίου στην μονομερή αίτηση (βλέπε μεταξύ άλλων **Zachariades Ltd v. Economides** (1989) 1 C.L.R. 437 σελ. 443, 446 **Άνθιμος Δημητρίου v. The Dolphin Insurance Company Limited κ.α.** (1990) 1 Α.Α.Δ. 352, **Gircotis & Achilleos Limited v. Chr. M. Sarlis & Co. M.S. κ.α.** (1992) 1 Α.Α.Δ. 360 και **Χριστιάνα Στυλιανού v. Ανδρέα Στυλιανού** (1992) 1 Α.Α.Δ. 583). Έτσι το καθήκον ενός αιτητή, είναι να αποκαλύψει όλα τα γεγονότα τα οποία εύλογα μπορούσαν να ληφθούν ή θα λαμβάνονταν υπόψη από το Δικαστή όταν αποφάσιζε κατά πόσο θα εγκρίνει την Αίτηση μονομερώς. Επιπλέον, ο αιτητής οφείλει να αποκαλύψει όλα τα ουσιώδη γεγονότα και δεν εναπόκειται σε αυτόν να κρίνει ποια έχουν σημασία και ποια όχι.

Εκτενής ανάλυση του θέματος γίνεται στην απόφαση **Brink's Mat Ltd v. Elcombe** (1988) 1 W.L.R. 350, η οποία υιοθετήθηκε από τα κυπριακά Δικαστήρια. Το στοιχείο της εξαπάτησης ή της κακοποιτίας δεν αποτελεί προϋπόθεση για ακύρωση του διατάγματος (βλέπε **Ahmad Zein κ.α. v. Παράσχου Κ. Καμπανελλά Λτδ** (2000) 1 Α.Α.Δ. 606 και **Dmitry Rybolovlev v. Elena Rybolovleva** (2010) 1 Α.Α.Δ. 82), ενώ η βάση του διατάγματος ανατρέπεται από τη μη αποκάλυψη γεγονότων εξ' αντικειμένου ουσιώδους σημασίας για την άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου. Στην υπόθεση **M & Ch. Mitsingas Trading Ltd και άλλων v. Timberland Co of USA** (1997) 1 Α.Α.Δ. 1791 υποδείχθηκε ότι το ουσιώδες του γεγονότος προσδιορίζεται με αναφορά στα επίδικα θέματα του αιτήματος για έκδοση προσωρινού διατάγματος όπως καθορίζονται στο άρθρο 32 του Νόμου 14/60.

¹ Στην υπόθεση **Γρηγορίου v. Χριστοφόρου** (πιο πάνω) λέχθηκε πως «η διαδικασία με μονομερή αίτηση επιβάλλει στον αιτητή την αποκάλυψη στο Δικαστήριο όλων των ουσιαστικών γεγονότων που μπορεί να ασκήσουν επιρροή στη δικαστική κρίση. Η αίτηση αυτή είναι υψίστης πίστωσης (*uberrima fides*). Ο Αιτητής έχει καθήκον να φέρει σε γνώση του Δικαστηρίου οποιαδήποτε γεγονότα γνωρίζει, ή που με εύλογη επιμέλεια θα γνώριζε, τα οποία μπορεί να είναι ευνοϊκά για τον απόλυτα διάδικο και μπορεί να ασκήσουν επιρροή στην κρίση του Δικαστηρίου. Παράλειψη παρουσίασης ουσιαστικών γεγονότων, ενώπιον του Δικαστηρίου στη μονομερή αίτηση, θεωρείται ως είδος εξαπάτησης του Δικαστηρίου και το Δικαστήριο απαντά "δεν σας ακούω πλέον" και ακυρώνει τη διαταγή που έδωσε, χωρίς να εξετάσει την ουσία. Τα γεγονότα πρέπει να είναι ουσιώδη για την απόφαση του Δικαστηρίου στη μονομερή αίτηση ...».

Αξίζει να σημειωθεί ότι η υποχρέωση του αιτητή να αποκαλύψει όλα τα ουσιώδη γεγονότα δεν περιορίζεται στις περιπτώσεις όπου αυτός παραλείπει εντελώς να τα αποκαλύψει αλλά και όπου ο τρόπος με τον οποίο τα παραθέτει είναι παραπλανητικός ή ελλιπής ανεξάρτητα εάν η παραπλάνηση ή παράλειψη γίνεται εσκεμμένα ή όχι.

Στην υπόθεση **Attorney-General and Another (No. 2) v. Savvides** (1979) 1 C.L.R. 349, παρατίθεται απόσπασμα της απόφασης του Lord Langdale στην υπόθεση **Dalglisch v Jarvie** 2 Mac. & G 231, 238, το οποίο έχει ως ακολούθως:

«So here, if the party applying for a special injunction, abstains from stating facts which the Court thinks are most material to enable it to form its judgment, he disentitles himself to that relief which he asks the Court to grant. I think, therefore, that the injunction must fall to the ground. That is merely one and perhaps rather a weighty authority in favour of the general proposition which I think has been established, that on an ex parte application uberrima fides is required, and unless that can be established, if there is anything like deception practiced on the Court, the Court ought not to go into the merits of the case, but simply say "we will not listen to your application because of what you have done.»

(υπογράμμιση του παρόντος Δικαστηρίου)

Στην ίδια απόφαση έγινε παραπομπή στα όσα ο Wigram V-C υπέδειξε στην υπόθεση **Castelli v. Cook** (1849) 7 Hare 89, στη σελίδα 94, και έχουν ως εξής:

«A plaintiff applying ex parte comes (as it has been expressed) under a contract with the Court that he will state the whole case fully and fairly to the Court. If he fails to do that, and the Court finds, when the other party applies to dissolve the injunction, that any material fact has been suppressed or not properly brought forward, the plaintiff is told that the Court will not decide on the merits, and that, as he has broken faith with the Court, the injunction must go».

Σχετική με το ζήτημα της παραπλάνησης, που εγείρεται στην προκειμένη περίπτωση, είναι η υπόθεση **Βασιλική Χαραλάμπους ασκούσα επιχείρηση υπό την επωνυμία L' Exclusif Numero Douze v. Petros Michael Exclusif Ltd κ.ά.** (2004) 1 Α.Α.Δ. 1953 όπου οι εφεσείοντες πέτυχαν την έκδοση παρεμπιπτόντος διατάγματος απαγορευτικού της χρήσης της λέξης 'Exclusif' από τους εφεσίβλητους, στη βάση μονομερούς αίτησης. Οι εφεσίβλητοι κατέθεσαν ένσταση και το πρώτο ζήτημα που απασχόλησε το πρωτόδικο δικαστήριο κατά την ακρόαση ήταν ο ισχυρισμός πως η ένορκη δήλωση που υποστήριζε την μονομερή αίτηση, μάλιστα σε συνάρτηση και προς τις θεραπείες που ζητούνταν, ήταν παραπλανητική. Το πρωτόδικο δικαστήριο διαπίστωσε πως πράγματι υπήρξε παραπλάνηση με βασικό στοιχείο το γεγονός ότι η ένορκη δήλωση που υποστήριζε την αίτηση αλλά και η ίδια η έκθεση απαίτησης, σταθερά αναφέρονταν και τόνιζαν την ύπαρξη σήματος που παραβιάστηκε, κατά τρόπο που δημιουργούσε την εντύπωση πως η αγωγή αφορούσε τουλάχιστον και σε παραβίαση σήματος εγγεγραμμένου. Επιπρόσθετα προς αυτό, το σήμα, όπως σταθερά το ονόμαζαν, εμφανιζόταν να χαρακτηρίζει τα εμπορεύματά τους, ενώ όπως ξεκαθαρίστηκε τελικά, δεν υπήρχε τέτοιο εγγεγραμμένο σήμα και η λέξη Exclusif ή Exclusive δεν χαρακτηρίζει κανένα από τα εμπορεύματα που οι εφεσείοντες πωλούσαν. Αυτά πωλούνταν χωρίς να φέρουν τα ίδια τέτοιο όνομα. Στα πλαίσια της έφεσης οι εφεσείοντες εισηγήθηκαν ότι στην ένορκη δήλωση που συνόδευε την μονομερή αίτησή τους δεν υπήρχε ρητός ισχυρισμός για εγγραφή εμπορικού σήματος και υποστήριζαν περαιτέρω ότι δυνατόν να δικαιούνταν σε θεραπεία, εν πάση περιπτώσει, στη βάση της απομίμησης της επωνυμίας τους. επικυρώνοντας την πρωτόδικη απόφαση, το Ανώτατο Δικαστήριο υπέδειξε τα ακόλουθα:

«Είναι μεγάλη η ευθύνη εκείνου που επιδιώκει θεραπεία χωρίς να ακούεται η άλλη πλευρά, να θέσει όλα τα δεδομένα με ύψιστη καλή πίστη και με πληρότητα. Το ευδεχόμενο να είναι δυνατό εκ των υστέρων η γενική εικόνα που δημιουργείται να είχε αντικριστεί διαφορετικά μετά από μια εξουχιστική έρευνα, δεν είναι ικανοποιητική απάντηση όταν, όσα ως σύνολο μεταδίδονται, σαφώς οδηγούν στο σχηματισμό άλλης εικόνας.»

Το κριτήριο του τι συνιστά ουσιώδες γεγονός είναι αντικειμενικό. Σύμφωνα δε με τα όσα υποδείχθηκαν στην υπόθεση **Dalglisch v. Jarvie** (πιο πάνω), ουσιώδη γεγονότα που αναμένεται να αποκαλύπτονται με ολοκληρωμένο και δίκαιο τρόπο είναι αυτά που το Δικαστήριο θα θεωρήσει ως απαραίτητα για συνυπολογισμό κατά τον σχηματισμό της δικαστικής του κρίσης.

Με δεδομένες τις αρχές που παρατίθενται πιο πάνω, κρίνεται πρόσφορο αλλά και επιβεβλημένο όπως το ζήτημα αυτό εξεταστεί κατά προτεραιότητα εφόσον τυχόν κατάληξη του Δικαστηρίου περί απόκρυψης ουσιωδών γεγονότων από τους Αιτητές και/ή παραπλάνησης του Δικαστηρίου θα οδηγούσε στην ακύρωση του Προσωρινού Διατάγματος.

Όπως ήδη τυχάνει καταγραφής πιο πάνω, η πλευρά του Καθ' ου η αίτηση 3 εγείρει θέμα παραπλάνησης του Δικαστηρίου λόγω της προώθησης ιοχυρισμού από τους Αιτητές περί μεταβίβασης του Διαμερίσματος σε αυτόν χωρίς τη λήψη οποιουδήποτε ποσού ή άλλου ανταλλάγματος. Και τούτο γιατί, σύμφωνα με την εισήγηση του κ Βιολάρη, ενώ οι Αιτητές είχαν προχωρήσει σε εκτεταμένες έρευνες στο Επαρχιακό Κτηματολόγιο Λευκωσίας, εντούτοις παρέλειψαν να παρουσιάσουν μαρτυρία αναφορικά με την ύπαρξη υποθήκης επί του Οικοπέδου και την κατάθεση του Πωλητηρίου Εγγράφου.

Σε σχέση με το εγχειρόμενο ζήτημα, σημειώνω εξ' αρχής ότι στη βάση των όσων έχουν τεθεί ενώπιον του Δικαστηρίου, κατά την προώθηση της αίτησής τους στο στάδιο της μονομερούς εξέτασής της οι Αιτητές απέτυχαν να παρουσιάσουν την υπόθεσή τους με ολοκληρωμένο και δίκαιο τρόπο. Τουναντίον, και χωρίς να εξετάζεται η όποια πρόθεση πίσω από την ενέργεια τους αυτή, οι Αιτητές παρουσίασαν την υπόθεση τους με εντελώς παραπλανητικό τρόπο δημιουργώντας στο Δικαστήριο την εικόνα ότι η επίδικη μεταβίβαση στον Καθ' ου η αίτηση 3 έγινε «με πώληση και/ή μεταβίβαση και/ή αποξένωση και/ή εκχώρηση» (βλέπε παράγραφο 6 της Αρχικής Ένορκης Δήλωσης), χωρίς οποιοδήποτε αντάλλαγμα

και σε χρόνο που έπεται χρονικά της έκδοσης της Απόφασης, χωρίς οποιαδήποτε αναφορά στο Πωλητήριο Έγγραφο που χρονολογείται από το έτος 2010.

Αξίζει να σημειωθεί ότι ενώ κατά τον χρόνο καταχώρησης της παρούσας αίτησης, οι Αιτητές είχαν στην κατοχή τους το Πιστοποιητικό Έρευνας Ακίνητης Ιδιοκτησίας των Καθ' ων η αίτηση 1 (Τεκμήριο 3 στην Αρχική Ένορκη Δήλωση) από όπου προέκυπτε ότι η μεταβίβαση μέρους του Οικοπέδου έγινε στον Καθ' ου η αίτηση 3 δυνάμει πώλησης, χωρίς να διερευνήσουν το θέμα περαιτέρω ή έστω να επικαλεστούν αδυναμία προς τούτο, προέβαλαν θετικό ισχυρισμό περί μη καταβολής χρηματικού ποσού ή άλλου ανταλλάγματος από τον Καθ' ου η αίτηση 3 και προώθησαν τη θέση τους περί εικονικής συναλλαγής και μεταβίβασης κατά το 2017 χωρίς οποιαδήποτε αναφορά αφενός στην ύπαρξη του Πωλητηρίου Εγγράφου αφετέρου στην κατάθεσή του στο Επαρχιακό Κτηματολογικό Γραφείο Λευκωσίας κατά το 2010.

Δεδομένης της κατάθεσης του Πωλητηρίου Εγγράφου στο Επαρχιακό Κτηματολογικό Γραφείο Λευκωσίας, οι πληροφορίες σε σχέση με την ύπαρξη του Πωλητηρίου Εγγράφου, τον χρόνο υπογραφής του, το ανάλλαγμα που καθοριζόταν σε αυτό και του τρόπου αποπληρωμής του τιμήματος πώλησης μπορούσαν εύκολα να εντοπιστούν από τους Αιτητές. Κρίνω δε σκόπιμο στο στάδιο αυτό να επισημάνω ότι από την Συμπληρωματική Ένορκη Δήλωση απουσιάζει οποιαδήποτε εξήγηση σε σχέση με την μη αποκάλυψη του Πωλητηρίου Εγγράφου και της κατάθεσης του στο Επαρχιακό Κτηματολογικό Γραφείο Λευκωσίας. Συναφώς δε σημειώνεται ότι ενώ στην ένορκη δήλωση του κ Γιαννακού ημερομηνίας 12.10.2018 προς υποστήριξη του αιτήματος για καταχώρηση συμπληρωματικής ένορκης δήλωσης αναφέρεται ότι κατά τον χρόνο υποβολής της αίτησης για έκδοση προσωρινού διατάγματος οι Αιτητές δεν είχαν στην κατοχή τους το Πωλητήριο Έγγραφο και ούτε θα μπορούσαν να λάβουν αντίγραφο αυτού εφόσον δεν ήταν δικαιούχοι και/ή συμβαλλόμενο μέρος σε αυτό,

τέτοιος ισχυρισμός δεν προωθείται από τους Αιτητές στα πλαίσια της παρούσας αίτησης.

Τονίζεται ότι οι θέσεις των Αιτητών περί εικονικότητας του Πωλητηρίου Εγγράφου και περί μη καταβολής οποιουδήποτε ανταλλάγματος από τον Καθ' ου η αίτηση 3, και τούτα στη βάση της όποιας ιδιότητας αποδίδεται στον Καθ' ου η αίτηση 3 από τους Αιτητές, δεν παραγνωρίζονται από το Δικαστήριο. Κρίνεται, ωστόσο, ότι με τον τρόπο με τον οποίο ενήργησαν οι Αιτητές, ως υποδεικνύεται ανωτέρω, αποστέρησαν από το Δικαστήριο την ευκαιρία να συνυπολογίσει το γεγονός της ύπαρξης του Πωλητηρίου Εγγράφου και της υπογραφής αυτού και της κατάθεσης του στο Επαρχιακό Κτηματολογικό Γραφείο Λευκωσίας σε χρόνο που ανάγεται πριν από την καταχώρηση της αγωγής, και το άφησαν να τελεί υπό πλάνη σε σχέση με ουσιώδη γεγονότα, έχοντας ιδιαίτερα υπόψη, μεταξύ άλλων, τις πρόνοιες των εδαφίων (2) και (3) του άρθρου 3 του περί Δολίων Μεταβιβάσεων (Ακύρωση) Νόμου Κεφ. 62², επί των οποίων στηρίζεται η κυρίως αίτηση όπως και η παρούσα.

Υπό το φως των πιο πάνω, κρίνεται ότι οι Αιτητές απέτυχαν να παρουσιάσουν την υπόθεση τους με τρόπο δίκαιο και ολοκληρωμένο και ως εκ τούτου, η αίτηση θα πρέπει να απορριφθεί και το Προσωρινό Διάταγμα να ακυρωθεί.

Δεδομένων δε των πιο πάνω, δεν κρίνεται αναγκαία η ενασχόληση του Δικαστηρίου με τις προϋποθέσεις του άρθρου 32 του περί Δικαστηρίων Νόμου Ν. 14/60 (βλέπε **Γρηγορίου v. Χριστοφόρου** (πιο πάνω)).

² «(2) Σε οποιαδήποτε αίτηση, βάσει των διατάξεων του Νόμου αυτού για ακύρωση μεταβίβασης ή εκχώρησης οποιασδήποτε περιουσίας που έγινε σε οποιοδήποτε γονιό, σύζυγο, παιδί, αδελφό ή αδελφή του δικαιοπάροχου ή εκχωρητή, ότι με χρηματικό αντάλλαγμα ή με αντάλλαγμα άλλη περιουσία ισοδύναμης αξίας ή με καλή ανταποδοτική, το βάρος απόδειξης ότι αυτή η μεταβίβαση ή εκχώρηση έγινε καλή τη πίστει και δεν έγινε με πρόθεση να παρεμποδίσει ή καθυστερήσει τους πιστωτές του θα έχει ο δικαιοπάροχος ή εκχωρητής και το πρόσωπο στο οποίο έγινε η εν λόγω μεταβίβαση ή εκχώρηση.

(3) Καμιά πώληση, υποθήκη, μεταβίβαση ή εκχώρηση που γίνεται με αντάλλαγμα χρημάτων ή άλλης περιουσίας ισοδύναμης αξίας δεν θα είναι ακυρώσιμη βάσει των διατάξεων του Νόμου αυτού, εκτός αν ο αγοραστής, ο ενυπόθηκος δανειστής, ο δικαιοδόχος ή εκδοχέας φανεί ότι έχει αποδεχτεί αυτή εν γνώσει του ότι η πώληση αυτή, υποθήκη, μεταβίβαση ή εκχώρηση έγινε από τον πωλητή, ενυπόθηκο οφειλέτη, δικαιοπάροχο ή εκχωρητή με πρόθεση να καθυστερήσει ή καταβολιεύσει τους πιστωτές του».

Συνακόλουθα, το Προσωρινό Διάταγμα ακυρώνεται και η αίτηση των Αιτητών ημερομηνίας 29.6.2018 απορρίπτεται. Τα έξοδα της αίτησης επιδικάζονται υπέρ του Καθ' ου η αίτηση 3 και εναντίον των Αιτητών όπως θα υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή και εγκριθούν από το Δικαστήριο, θα είναι, όμως, πληρωτέα στο τέλος της κυρίως αίτησης.

(Υπ.)

Γ. Πετάση - Κορφιώτη, Ε.Δ.

Πιστόν Αντίγραφον

Πρωτοκολλητής